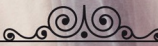

ANNA BRIGHT

Selahn

——
Nechcená
nevesta

COOL
BOO

Selah

nechcená nevesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Anna Bright
Selah – nechcená nevesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Anna Bright

Selah

Nechcená
nevesta

Z angličtiny preložila Jana Petrikovičová

COO
BOO

*Pre Wadea, ktorý ma naučil dýchať.
Si mojou pevnou pôdou pod nohami.*

Il estoit une fois un Gentil-homme qui épousa en secondes nopces une femme, la plus haütaine et la plus fiere qu'on eut jamais veüe. . . Le Mari avoit de son costé une jeune fille, mais d'une douceur et d'une bonté sans exemple, elle tenoit cela de sa Mere, qui estoit la meilleure personne du monde.

Cendrillon; ou, La Petite Pantoufle de Verre

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden šľachtic. Keď ovdovel, oženil sa druhý raz s náramne nadutou a pyšnou ženou... A ten muž mal po prvej žene dcérku – milú a dobrú, že jej široko-ďaleko nebolo páru. Dobrotu zdedila po matke, najlepšom stvorení, aké kedy nosila zem.

Popoluška; alebo Sklenená črievička

1

POTOMAC: STROMOVÁ SIEŇ

Kde bolo, tam bolo sa zvyčajne začína za noci, ako bola táto.

Plamene sviečok sa mihali na stromoch, ktoré vyrastali z mramorovej podlahy Stromovej siene a osvetľovali tváre ľudí zabávajúcich sa pod nimi, a girlandy zo sklenených črepín sa ligotali v husto poprepletaných konároch. Srdce sa mi trepotalo v hrudí sťa uväznený kolibrík.

Ukryla som sa za starý dub obrastený brečtanom, aby som aspoň na chvíľu unikla pred hudbou a masou ľudí. Dávala som si pritom pozor, aby som nestúpila do medzery medzi okrajom výrezu v mramorovej podlahe a kmeňom stromu.

Ten príbeh sa však nezačal dnes večer, ale oveľa skôr. Petra som totiž milovala odjakživa, aj keď som mu to nikdy nepovedala. Dnes večer sa však všetko zmení – dnes večer sa začne nová kapitola v mojom živote. Dnes večer zožnem to, čo som kedysi dávno zasiala a s láskou uchovávala takmer polovicu svojho života.

Dnes v noci budem usínať s prsteňom na ruke a jasnou budúcnosťou pred sebou, veriac príslubu, že zajtra, pozajtra i popozajtra nadídú šťastné dni, presne také, aké milujem. Pripravená splniť svoj záväzok voči Potomacu a postaviť sa na jeho čelo s niekým silným a spoľahlivým po svojom boku. Len čo Peter povie svoje áno.

Chvejúcimi sa prstami som odtrhla uvoľnenú halúzku brečtanu, stočila ju do venčeka, ktorý som si pripla na kučeravé vlasy zopnuté do chvosta.

Dnes večer, šepkalo moje srdce. Dnes večer sa zasnúbiš.

Stačilo, aby som na to pomyslela, a cítila som, ako sa mi zrýchľuje dych a podlamujú kolená.

Príbeh o tom, ako som sa narodila, mi mamička rozprávala snáď tisíckrát. V tú noc, keď som prišla na svet, sa prechádzala pod stromami v Stromovej sieni a úpenlivo ma prosila, aby som opustila bezpečie jej maternice a konečne zavítala na tento svet.

Mamička zvykla vravievať, že svet je bláznivé, úžasné a čarovné miesto. S uboleným chrbtom a opuchnutými členkami sa prechádzala húštinou stromov ukrytých pod kupolou mramorového chrámu a svojmu brušku, v ktorom som bola ja, pošepky rozprávala krásne príbehy, akoby ma nimi chcela presvedčiť, že už je čas.

Napríklad rozprávku o Kráske a zvierati, o dievčine, ktorá sa bez váhania vrhla v ústrety nebezpečenstvu, aby zachránila svojho otca. Príbeh o dievčati, ktoré sa k preoblečenej zázračnej víle správalo milo a tá sa mu odvdáčila; odvtedy mu vždy, keď prehovorilo, z úst padali kvety a perly.

V priebehu nasledujúcich rokov mi mama tieto i mnohé ďalšie príbehy rozpovedala nespočetne veľakrát, keď sme spoločne sedeli vonku v tieni stromov alebo v príjemnom chládku tejto siene.

Tak veľmi som si priała, aby tu dnes večer bola so mnou a na vlastné oči videla, čo sa stane.

Stovky párov s podobným venčekom vo vlasoch, ako som mala ja, odeté v nádherných šatách, tancovali pod Veľkým stromom v strede siene. Stovky ďalších sa prepletali pomedzi drienky zahalené svadobným závojom bielych kvetov, či vodné briezky, ktorých olupujúca sa kôra pripomínala starý papier. Tu a tam som zazrela ľudí, ktorých som poznala. Návrhárka, čo mi šila slávnostnú róbu, tancovala so svojím manželom, zámožným farmárom, a vyzerala nádherne. Na sebe mala šaty z bledoružového hodvábu, ktorý v kontraste s jej žiarivou tmavou pokožkou pôsobil, akoby bola odetá v ružových lupeňoch. Neďaleko mňa stál hlúčik smejúcich a zabávajúcich sa chlapcov a dievčat, ktorých som poznala zo

školy. Tváre mali zrumenené od tanca. Na kraji miestnosti stáli pod vrbou ockovi lekári doktor Gold a doktor Pugh a o niečom debatovali. O čom, to som však nepočula.

Zhlboka som sa nadýchla, zovrela v dlani ruženec, ktorý som mala vo vrecku, a vykročila som za ostatnými.

Všade vôkol mňa toľko ľudí – a ja vrazím práve doňho. Do Petra.

To, že v obrovskom dave natrafím zrovna naňho, mi zrejme bolo súde-
né. Tak ako všetko ostatné, čo sa týkalo nás dvoch.

Keď Peter znovunadobudol rovnováhu, nervózne sa pousmial, napravil si vavrínovú korunu na čiernych kučeravých vlasoch a dlaňami si uhladil oblek. „Ahoj, Selah. Vyzeráš dobre.“

O ňom sa také niečo povedať nedalo. Hladká, jemná hnedá pokožka mu v svetle sviečok nádherne žiarila, v tvídovom obleku voňal po jari a vyzeral tak úžasne, že som mala problém pozrieť sa mu do očí. Každý nerv som mala napätý na prasknutie a musela som sa premáhať, aby som hneď neutiekla.

Odkedy ocko pred dvomi týždňami verejne ohlásil naše zasnúbenie, nemali sme príležitosť spolu hovoriť. Keď sme sa aj náhodou stretli, predstierala som, že mám veľa práce, že práve riešim niečo veľmi dôležité, skrátka že naňho nemám čas.

Nikdy som nedokázala Petrovi priamo do očí povedať, čo k nemu cítim.

Peter Janesley. Uraštený černochoch, vysoký cez 180 centimetrov, kučeravé vlasy, ostro rezaný nos, plné pery. Keď býval zamyslený, zľahka hrbil plecia. Mal bledohnedé oči po otcovi a jemné, nežné ruky po mame. Peter, chlapec, ktorý vynikal v matematike i v športe a nikdy by mu nenapadlo to skrývať. Dokázal sa kamarátiť s každým a nikdy nedopustil, aby sa niekto v jeho prítomnosti cítil menejcenný. Keď som mala štrnásť, chodila som sa k jeho mame učiť, ako sa štepia ruže, len preto, aby som mala zámienku ísť k nim domov. Jedného dňa po vyučovaní v deň, keď ma rá-
dová sestra Elizabeth na hodine matematiky pokarhala tak prísne, že som

sa nad testom z algebry rozplakala, mi u nich doma v kuchyni vysvetľoval látku tak dlho, kým som nevypočítala správne všetky zadania, ktoré som mala v písomke zle.

„Super!“ zvolal napokon natešene. „Vedel som, že to zvládneš.“ Poklepkal prstom po príkladoch a na tvári so širokými lícnyimi kosťami sa mu zjavil úsmev od ucha k uchu. Mala som čo robiť, aby som sa príliš nečervenala.

Peter bol múdry, seriózny a veľmi milý chalan. Keď sme sa doučili, odkrojil sebe i mne kus koláča a asi polhodinku sme sedeli so skríženými nohami proti sebe na terase a vôkol nás padal súmrak. Fasáda domu Janesleyovcov sa pomaly ponárala do tmy, kríčkové ruže a begónie sa zľahka obtierali o kovové zábradlie, cikády bzučali.

V jednej chvíli sa mi podarilo Petra rozosmiať. Prudko sa zaklonil, dlane s nádhernými štíhlymi prstami mu z výšky dopadli na kolená, smejúce sa ústa odhalili dokonalú štrbinku medzi prednými zubami a mňa premkla túžba polapiť ten okamih a uzamknúť ho v sklenom pohári sťa svetlušku.

Odvtedy sme boli kamaráti a ja som si naše priateľstvo cenila ako vzácnu trofej. Keď som napísala test z algebry na plný počet bodov, pristúpil ku mne, pred všetkými ma objal a rukou mi postrapatil vlasy. „Vedel som, že to dokážeš,“ povedal a mieriac na mňa ukazovákom pomaly ustupoval, lebo sa ponáhlal na ďalšiu hodinu.

To, čo som k nemu cítila, bol súhrn desiatok a desiatok takýchto okamihov. Snívala som o tom, že kdesi v diaľke vyrastie jedného dňa môj vysnený zámok, a v predstavách som postupne kládla kameň ku kameňu, až sa na horizonte začali vynárať jeho reálne tvary.

A teraz tu stál, priamo pred mnou.

„Peter!“ vyhrkla som. „Ach... ďakujem. Aj ty vyzeráš dobre,“ dodala som. Nervózne sa zasmial a zasunul si ruky do zadných vreciek nohavíc. Látka saka sa mu na pleciah napla. „Ako sa cítiš?“

„Fajn. Ujde to.“ Vzápätí sa opýtal: „A ty?“

„V pohode,“ odvetila som.

Mala som pocit, že ak to poviem dostatočne presvedčivo, uverím, že sa netrasiem ako osika.

Chcela som mu všetko povedať, hneď v tej chvíli – vychrliť naňho, čo si myslím, čo cítim, vysvetliť mu, prečo sa to všetko musel dozvedieť od našich rodičov a nie odo mňa. Túžila som zazrieť v jeho očiach ten záblesk zvyčajnej sebaistoty. Neviem prečo, no nedokázala som to.

Neskôr, povedala som si v duchu. Až budeme spolu sami, až pominie tento verejný cirkus. Potom sa v pokoji porozprávame. Potom si konečne povieme pravdu a pred sebou budeme mať celú budúcnosť.

Hudba stíchla a dvere Stromovej siene sa prudko otvorili. „Skôr ako sa to začne, musím nájsť rodičov,“ povedal Peter potichu a nadvihol obočie, akoby ma žiadal o dovoľenie. Kývla som hlavou, usmiala som sa naňho a on sa vzdialil.

Už čoskoro budeme mať pre seba toľko času, koľko len budeme chcieť.

2

„Jeho milosť Jeremiáš, senešal Potomacu,“ ohlásil ceremoniár, „a jeho veľactená manželka Alessandra!“ Dav zašumel a rozostúpil sa, aby mohol ocko s mojou nevlastnou mamou prejsť k Veľkému stromu.

Tak a je tu. Moja macocha, ktorá je pre mňa ako vrece, čo mi prehodili cez hlavu, či obruč, ktorá ma zvierá okolo drieku; ona je totiž všetkým iným, len nie mojou poručníčkou či ochrankyňou.

Ocko sa s ňou oženil krátko po tom, ako mamička zomrela. A keď ste sa na ňu pozreli, hneď vám bolo jasné prečo.

Husté čierne vlasy a mihalnice ostro kontrastujúce s dokonalou bielou rúbou, líčne kosti, sánka a zápästia, ostro sa črtajúce pod zlatistou pokožkou aj napriek zreteľnej línii zaguľacujúceho sa brucha.

V piatom mesiaci tehotenstva doslova žiarila. A môj otec vedľa nej sa priam strácal.

Zakalený pohľad, ovisnuté vachy pod očami, čierny oblek, ktorý na ňom visel. Zahryzla som si do pery a usilovala sa rozepamätať, kedy tak veľmi schudol.

A tak ako veľakrát predtým, i teraz mi zišlo na um, čo si asi tak myslí Peter a celý dvor pri pohľade na môjho otca, prípadne nás dvoch s otcom, po boku Alessandry. Moja macocha; dokonalý, ľadový stredobod celej miestnosti.

Viem, že sa nepatrí takto sa vyjadrovať o svojej rodine. Moja krstná mama, rádová sestra v Kostole svätého Krištofa ma za to vždy karhala.

Radšej sa pomodli Zdravas, milé dieťa, a popros Pannu Máriu, aby ti pomohla opäť sa navrátiť na správnu cestu.

Od prvej chvíle som mala jasno v tom, ako ma Alessandra vníma. Veľmi jasne mi to dala totiž najavo už vo chvíli, keď sme sa po prvý raz stretli.

Keď ocko s macochou prišli až do stredu sály, zhlboka som sa nadýchla a vystúpila som spoza duba. Cítila som, ako sa pohľady všetkých v sále na krátky čas upreli na mňa. Preglgla som a skrížila si ruky na prsiach.

„Krajanía,“ zanôtila Alessandra s vážnym výrazom na dokonalej tvári. „Ženy Potomacu, vitajte v Stromovej sieni! Prajem vám krásny Sviatok stromov! Tešíme sa, že ste ho tak ako každú jar prišli osláviť s nami. Spoločne...“ zvolala k zhromaždenému davu, „... si pripomínáme svoje korene!“

„Spoločne!“ zahučal dav, „... rastieme do výšky.“ To zvolanie som pocítila na chrbte sťa jemný poryv vánku v korunách stromov.

Alessandra sa doširoka usmiala. „Tak ako každý rok si i ja a váš senešal uctíme starý zvyk. Lúče zapadajúceho slnka dopadnú dnes večer na tisícku mladých stromčekov, ktoré sme zasadili v juhovýchodnej štvrti na druhom brehu rieky Anacostia.“

Zovrela som ruky v päst, až sa mi nechty zarezali do dlaní, a snažila som sa predstaviť si macochu, ako v novučičkej róbe s diamantovým náramkom na ruke prehadzuje lopatou hlinu.

Vyzerala nádherne. No od senešala a jeho rodiny sa očakávalo, že budú žiť skromne – že si vezmú len to, čo naozaj potrebujú, že im i ostatným v Stromovej sieni vystačia obecné polia, ktoré prinášajú obživu všetkým obyvateľom, i tým najchudobnejším.

Snažila som sa nemyslieť na to, že pri Alessandrinom extravagantnom životnom štýle nebudeme mať čoskoro obecné polia čím obsiať.

„Jar je srdcom našej nádeje.“ Alessandra si pritlačila obe ruky k hrudi. „Pred mnohými a mnohými rokmi práve v Sviatok stromov prišla

z Anglandu správa o našej nezávislosti. Preto sme sa tu dnes zišli, aby sme oslávili život v mieri, ktorý si nadovšetko vážime, ako aj spoločnú prácu pre blaho a prosperitu Potomacu.“

Tuho som zovrela pery. Členov Smenu som síce nevidela, no bolo mi jasné, kto má tento jej prejav na svedomí. S najväčšou pravdepodobnosťou tajomník Moreau, aj keď tajomník Allen zrejme tiež prispel svojou mierou. Pri frázach typu *život v mieri, ktorý si nadovšetko vážime*, sa mi zovrel žalúdok.

V našej malej krajine zvanej Potomac panoval mier, no zrejme len vďaka tomu, že bývalí kolonizátori spoza Atlantiku sa stiahli späť za oceán a vzdali sa nás, pretože okupovanie Potomacu bolo pre nich príliš nákladné a prinášalo im len veľmi málo úžitku.

Naše oslobodenie spočívalo v tom, že sa nás jednoducho zbavili, pretože sme im už nemali čo ponúknuť. Nešlo o nastolenie mieru, skôr o našu izoláciu. Moc prevzali tí, čo zostali; typický postup pre malé kráľovstvá, nevelké územné celky či kmene na tomto kontinente.

„A preto vás dnes vítame v Stromovej sieni. Aby sme si spoločne pripili na budúcnosť.“ Alessandra si zľahka položila dlaň na brucho. „Vítam vás všetkých a prajem vám krásny Sviatok stromov!“

Ozval sa búrlivý potlesk. „Čo myslíš, bude to chlapček alebo dievčatko?“ opýtala sa pani predou mnou ženy stojacej vedľa seba. Tá sa len pousmiala a pokrútila hlavou na znak, že nevie.

Prekvapene som zažmurkala. Alessandra vôbec nespomenula moje zasnuby.

Ocko odrazu spravil krok vpred a všetci stíchli.

„Krásny Sviatok stromov vám všetkým!“ povedal a chabo sa pousmial. Ruka, čo mu visela pri tele, sa mu chvela. „Ďakujem vám, že ste prišli.“ Nervózne som preglgla a sklopila zrak.

Nechcela som sa pozeráť na to, ako ľudia naťahujú krky v snahe zachytiť jeho slová. Ako sa pozerajú na jeho vychudnutú postavu a zoslabnuté údy, trasúce sa ako lístie vo vetre.

Nevládala som sa pozeráť na to, ako naňho ostatní zízajú. Môj otec mal len niečo cez štyridsať, no vyzeral ako vetchý starec, ktorého ledva počuť.

V duchu som túžila, aby vedľa mňa stál Peter. Aby som konečne vedela, na čom som, aby už všetko bolo čierne na bielom a definitívne.

Vtom ocko hlasom praskajúcim ako vyschnutý starý dub povedal, aby predstúpila *Selah*, budúca senešalka *Potomacu*, a mňa zachvátila panika. Nebola som ešte pripravená. Zatúžila som prešmyknúť sa pomedzi stromy a ukryť sa niekde pred jeho odpoveďou a čakajúcim dvorom.

No namiesto toho som len spustila ruky, ktoré som mala dosiaľ skrížené na prsiach, a vykročila som k Veľkému stromu. Pred zrakmi zhromaždeného davu som si pripadala ako nahá.

Všetci vedeli, čo bude nasledovať.

Pohľadom som neprítomne klzala po tvárach ľudí a moje oči sa zúfalo snažili nájsť Petra.

Vedela, som, že sa budem cítiť oveľa silnejšia, keď bude stáť po mojom boku.

Konečne som ho zazrela na kraji davu a mala som čo robiť, aby som k nemu nevystrela ruku. Peter sa však na mňa ani len nepozrel.

Uprene hľadel dole na svoje tuho prepletené prsty.

Cítila som, ako sa mi zrýchľuje pulz.

„Kapitán Matthew Janesley, v mene svojej dcéry *Selah*, budúcej senešalky, som vášmu synovi poslal ponuku na sobáš,“ prehovoril ocko. „Aká je Petrova odpoveď?“

Ticho, ktoré zavládlo medzi položenou otázkou a následnou odpoveďou, viselo v povetrí sťa hustý dym. Cítila som, ako ma štipe v pľúchach.

Hypnotizovala som Petra, nech sa na mňa pozrie. Vedela som, že v jeho očiach by som si hneď prečítala odpoveď. No skôr, ako sa stihol jeho pohľad stretnúť s mojím, pozrel sa opäť inam.

Áno, modlila som sa v duchu a tak tuho som si žmolila prsty, až som sa bála, že sa mi polámu ako suché halúzky. *Povedz áno.*

Kapitán Janesley sa najskôr pozrel do svojich veľkých dlaní, potom nadol na svoje nohy. Pozeral sa všade inde, len nie na môjho otca. Alebo na mňa. „Nie, veľavážený senešal. Peter si dovoľuje vašu ponuku na sobáš úctivo neprijat’.“

3

Neovládla som sa.

„Čo?!“ To slovko mi vykĺzlo spomedzi pier celkom nečujne ako tichý vzdych. No v hrobovom tichu, ktoré v sieni panovalo, začuli ten bolestný ston úplne všetci.

Bolo mi jedno, že na mňa hľadí celá sála. Nedokázala som odtrhnúť pohľad od Petra. Miestnosťou sa niesol silnejúci šepot, ako keď sa variaca voda prelieva ponad okraj hrnca. Ja som však vnímala len tlkot svojho nešťastného srdca a vlastné poníženie.

Stála som tam pred zrakmi všetkých a cítila sa celkom obnažená.

Nikdy mi na nikom tak nezáležalo ako na Petrovi. Bol mojou prvou a jedinou voľbou.

No Peter si ma nevybral.

Poznal ma – boli sme priatelia –, ale nechcel ma. A odmietol ma pred zrakom celého Potomacu.

Už sa nikdy nedozviem, na čo myslel vo chvíli, keď som tam stála so svojou rodinou.

Otočila som sa k ockovi; nevedela som, čo mám robiť. Ten kĺzal pohľadom z Petra na mňa a späť, na unavenej tvári sa mu zračil zmätok a sklamanie.

Stislo mi srdce. Toto si ocko nezaslúžil. Kvôli mne má o problém viac, a práve teraz, keď to najmenej potrebuje. Ako som sa len mohla dopustiť takej obrovskej chyby?

V mojich predstavách povedal Peter zakaždým áno. A ocko bol radosťou celý bez seba. Mňa pobozkal a Petra tuho objal, privítal ho do rodiny a na tvári sa mu zračil úsmev ako za starých čias.

Toto som však nečakala. Nepredstavovala som si, čo bude nasledovať, ak ma Peter odmietne.

Otec ma uprene pozoroval a mlčky sa ma pýtal pohľadom, čo má teraz robiť. Zľahka som pokrútila hlavou a nepatrne pokrčila plecami.

„Dobre teda,“ dostal zo seba napokon. Potom si odkašľal a zmĺkol.

Zvyšok slávnosti mi splynul do jednej jedinej rozmazanej šmuhy. Počas večere som sedela vedľa svojich budúcich ex-svokrovcov, prepádávala som sa od hanby a pripadala si ako papierová bábka, ako dieťa, ktoré práve prišlo o všetky svoje ilúzie a sny.

Nedokázala som zniesť ľútosť, s akou sa na mňa Peter pozeral.

V duchu som sa zaprisahala, že po zverejnení našich zásnub, keď si budeme konečne obaja načistom, sa s ním porozprávam. No nečakala som, že to dopadne takto.

Napätá atmosféra počas slávnostnej večere bola výsmechom tých nádherných chvíľ, ktoré som si vysnívala. A bál, ktorý nasledoval, sa zmenil na frašku. Peter sa tešil všeobecnej obľube a jeho rodičia boli ctihodnými občanmi. Otec, armádny kapitán, mama, veľmi zručná kvetinárka.

Snažila som sa byť statočná.

Vedela som, že všetci horia zvedavosťou, ako sa zachovám.

Sedeli sme pri stole vedľa seba, neschopní slov. Ja som sa zo seba nedostala ani jedno; on sa zmohol na tri.

Prepáč mi to, poprosil ma pošepky i pohľadom.

Bola som blázon, že som si vybrala jeho.

Nikdy som sa neodvážila povedať Petrovi, čo k nemu cítim, bála som sa, ako zareaguje. Opýtať sa ho, či si ma vezme za ženu oficiálnou cestou, mi pripadalo akési bezpečnejšie.